

at der er bortgivet noget meget Betydeligt af Bevillingsmyndigheden ved denne Ordning? Er det da ikke i denne Sag indtrængende bleven gjort gjældende, gennem de forskjellige Aars Behandling af Finantsloven, er det ikke fremkommet som et næsten afgjort og sikkert Resultat, at man ikke ved Finantsloven maa rokke ved de ordinaire Krav, men at disse skulde forandres ved særegne Love. Have de ordinaire Krav ikke aarlig været voterede uden Indvending, og er ikke endog enhver speciel extraordinair Udgift, naar den havde noget større Omfang, med Rette af Rigsdagen bleven henvisst til Afgjørelse ved en særlig Lov? Det er jo altsaa bekjendt nok, at Rigsdagen aldrig har anseet det for et Gode at skulle hvert Aar tage under gjentagen Dverveielse samtlige Udgifter, men at Rigsdagen snart og med Rette er kommen til det Resultat, at den henstgtsmæssige Begrændsning var den at skjelne mellem det Ordinaire og ikke røre ved dette i den aarlige Finantslov, og det Extraordinaire, saaledes at dette Sidste ene gjordes til Gjenstand for særlig Dverveielse. Jeg skulde saaledes mene, at man ved at henvises hertil vil indrømme, at der i det Væsentlige er opnaaet, hvad der i Grundloven var tilstede. Vel vil med Rette fra en vis Side den Anse kunne komme frem, at Skattebevillingsretten dog er udeladt af Udkastet, men dertil skal jeg dog først bede bemærket, at Skattebevillingsretten ikke er indrømmet i Grundloven. Det er en stor Feiltagelse at antage dette, og, naar man hører denne Paa-stand, da viser det klart, hvor ganske overordentlig uklar Opfattelsen er af de finantsielle Forhold. Den grundlovgivende Rigsdag meente ikke at burde indskrive denne Ret — om den er farlig eller ikke, skal jeg lade staae ved sit Værd — men man antog det dog for farligt dengang at indrømme Repræsentationen Ret til at bevilge eller nægte de forskjellige Skatter, og Enhver af de Herrer, som var tilstede paa den grundlovgivende Rigsdag, vil erindre, at man med Flid søgte et saadant Udtryk, hvorved denne farlige Ret blev taget ud af Grundlovsudkastet. Der er saaledes heller ikke nu indrømmet nogen Ret til ved de aarlige Finantslove at bevilge eller nægte Skat-

terne, men samtlige Skatter og deres berettigede Opkrævelse er knyttet til Finantslovens aarlige Vedtagelse. Men det er en meget stor Forskiel. Det er vel et Vaaben og et meget kraftigt Vaaben, man har givet Repræsentationen ihaende; men er det et brugbart Vaaben? — er der Nogen, der for ramme Alvor vil paaastaae, at det er et af de Vaaben, man godt kan gjøre Anvendelse af i Kamp mod et Ministerium, som man vil have fjernet? — Er det ikke, som om man vilde sætte en Krudttønde for en Mand, der vil forsvare sig, og saa række ham en Lunte og sige: nu kan Du stille dig af med din Angriber? Det er vistnok det kraftigste Vaaben, man kan tænke sig, men tillige det farligste, af hvis Anvendelse de fordærveligste Virkninger vilde være en Følge for selve den, der skulde bruge det. Jeg troer, at de Fleste vilde tage alvorligt i Betænkning at gribe til dets Anvendelse, for derved at tilintetgjøre Modstanden fra Ministeriets Side, — nei, det er et saa farligt Vaaben, at det netop paa Grund af dets Farlighed ikke kan bruges. Men det Vaaben, som er givet den tilkommende Fællesrepræsentation, er derimod et af dem, som kan bruges, og ganske sikkert vil blive brugt, naar det Forhold skulde indtræde, som man maa håabe ikke vil indtræde, men som dog ikke kan nægtes eller dog maa tænkes at kunne indtræde, det Forhold nemlig, hvorunder en Repræsentations Majoritet befinder sig ligeoverfor et Ministerium, som den bør ville have bort og som ikke vil give efter, da vil den kunne bruge dette Vaaben, og med Tryghed. Jeg mener altsaa, at selv om man esterviser, at der er meget vigtige Punkter, som ere forsvundne i Fællesforfatningen, men indrømmede og givne ved Grundloven, saa skal det dog ingenlunde for den billige og rolige Betragtning staae, som om det, der er givet i Fællesforfatningen, absolut indeholder Mindre, end hvad der blev givet i Grundloven.

Det vilde imidlertid, mine Herrer, være en høist ufuldständig Bedømmelse og Würdering af de finantsielle Forhold, der blev staaende udelukkende ved Betragtningen af, hvorledes de finantsielle Love gives, thi for at dømme om det finantsielle System, forsaavidt det ved-